

NOIR DE TIMIȘOARA

Daniel Timariu
Noir de Timișoara

Copyright © autorii povestirilor
Copyright © TRITONIC 2019 pentru ediția prezentă.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC
Str. Coacăzelor nr. 5, București
e-mail: editura@triton.ro
www.triton.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Noir de Timișoara: povestiri/ed. Daniel Timariu – București: Tritonic Books, 2019
ISBN: 978-606-749-409-9

I. TIMARIU, DANIEL

821.135.1

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Editor: BOGDAN HRIB
Comanda nr. 200/martie 2019
Bun de tipar: martie 2019
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

NOIR DE TIMIȘOARA

povestiri reunite de Daniel Timariu

Introducere	10
O zi la Timișoara – Bogdan Hrib	10
Acolo unde se naște moartea – Daniel Timariu	36
Procurorul Generalului – Lucian Ciocan	56
Porecul Catedralei – Lucian Ciocan	89
Ucercul Baskerville – Alexandru Popescu	112
Ioana dragă! – Lucian Ciocan	146
Solia – Daniel Timariu	180
Unde ești, Alexandra? – Cornelia Ciocan	210
Blaze de Timișoara – Bogdan Hrib	244
Urmă de stăpân roșu – Lucian Ciocan	278

NOIR DE TIMIȘOARA

Cuprins

Introducere	7
O zi la Timișoara – <i>Bogdan Hrib</i>	10
Acolo unde se rotește mierla – <i>Cristian Vicol</i>	36
Povestea Generalului – <i>Lucian-Dragoș Bogdan</i>	56
Parcul Catedralei – <i>Lucian-Vasile Szabo</i>	89
Efectul Baskerville – <i>Anamaria Ionescu</i>	112
Ioană dragă! – <i>Eugenia Crainic</i>	146
Sofia – <i>Daniel Timariu</i>	160
Unde ești, Alexandra? – <i>Ciprian-Ionuț Baci</i>	210
Blue de Timișoara – <i>Teodora Matei</i>	244
Urme de stiletto roșii – <i>Cătălina Fometici</i>	276

O zi la Timișoara. Un mister chinuit de Stelian Munteanu

de Bogdan Hrib

1.

Avionul ar fi trebuit să ajungă devreme. Era evident un low-cost. Întârziase. Încercasem să-l anunț pe Daniel să nu aștepte aiurea în aeroport. Sincer, finalul de sezon la Timișoara începuse cam prost și nu părea să se îndrepte prea curând. Nu știu de ce nu decolase avionul, pentru că vremea era însorită și destul de caldută pentru prima jumătate a lunii decembrie. Nu-mi făceam prea mari speranțe că lumea o să se înghesuie la librăria Esotera ca să asculte niște autori cum spun snoave sau se laudă cu ce mai scriu. Nici nu prea știu de ce mă invitaseră. Misiunea mea în Trident era tot mai restrânsă, oarecum simbolică. Poate din prietenie, din nostalgie

sau poate se gândiseră că vreo televiziune o să mă mai chestioneze despre poveștile alea vechi cu madam ministru sau cu bătrânul general. Prostii...

Acum mestec tacticos o plăcintă cu multă carne tocată la un mall. Nu știu cum se cheamă. Nici mall-ul, nici locul și nici plăcinta. Daniel m-a lăsat aici vreo oră pentru că mai avea ceva de rezolvat la birou. Plăcinta îmi prinde bine, nu mâncasem nimic de dimineața, iar prețurile din Otopeni sunt destul de prohibitive pentru un jurnalist-editor-de-carte aproape șomer. Așa cum mestec aluatul între dinți, îmi mestec și gândurile învâlmășite de-un an destul de turbure și de grăbit, încercând să alung o durere de cap, surdă, profundă. Mestec și privesc fix la paharul de carton în care se răcește în liniște o cafea lungă, neagră, amară.

— *Mitică prostule! Mitică prostule! Mitică prostule! Mitică...*

Tresar și abia în ultima clipă, cu un gest reflex, prind paharul deja pornit într-o mișcare dezordonată de pendul. Câțiva stropi se împrăștie pe masă și pe mâneca mea stângă. Nu se văd, cămașa e-un bleumarin foarte închis. Indignat de vocea pițigăiată, cu aromă metalică, privesc în jur. Un tip de alături încearcă, roșu la față, să ascundă un telefon mobil care după toate aparențele fusese la vedere, pe masa ușor unsuroasă. Îmi observă privirea crâncenă și se înroșește mai rău.

— *Excuse-me, it's my wife's phone*, explică tipul, un bărbat mai aproape de 60 decât de 50, cu haine sport și aer foarte occidental.

Nu cuplez. Nu înțeleg nimic. După câteva secunde imaginile, apoi sunetele se reiau în mintea mea. Țipătul metalic „Mitică, prostule!”, imaginea tipului, telefonul ascuns în buzunar. Cine naiba își înregistrează un asemenea ton de apelare?! „My wife”, înseamnă că are o nevastă româncă? Mestec

mai departe fără să-l mai bag în seamă, apoi tacticos, din nou liniștit, termin plăcinta și atac cafeaua. E îndeajuns de rece ca să-mi fie pe plac, la fix. Trei înghițituri mari și e gata. Însă undeva, într-un colț îndepărtat al amintirilor, acel „Mitică, prostule!” a pornit o sonerie. Îmi aduce aminte de ceva, dar habar n-am ce. Ridic capul, văd masa de alături goală. Tipul s-a ridicat și se îndepărtează cu pași mari, cam legănați. Mă ridic și eu, arunc dintr-o mișcare farfuria și paharul într-un coș. Pornesc după el. De ce mi se pare că am mai auzit undeva aceste vorbe „Mitică prostule”?

Străinul coboară pe scara rulantă. Sunt la vreo șase-șapte metri în spatele lui. Sunt convins că nu se va prinde că-l urmăresc. Nici nu pare că și-ar pune o asemenea problemă. A coborât un etaj și caută o altă scară. Nicio îndoială, merge spre parcare. Sper că Daniel mai are destulă treabă ca să-l pot urmări până la capăt.

Se duce drept spre un Opel Corsa alb. Deschide cu telecomanda, pentru că văd cum clipesc semnalizatoarele. Se urcă, pornește motorul. Numărul de înmatriculare e simplu TM 14 RAC. Demarează fără să se grăbească iar eu rămân ca prostu!... N-am cu ce să-l urmăresc. Scot și eu telefonul. Unde să sun? La Daniel? Sau poate la Tony? Ce să-i întreb? Poate că o nouă cafea ar fi binevenită.

Urcând din nou spre *Food Court*, primesc un sms „Ajung în 10 min.” Renunț la cafea, răspund „Cobor la parter. Intrarea principală.” Privind absent în timp ce cobor înapoi pe scările rulante virgulă observ reclama „RAC. Rent-A-Car all around the world”. Aha. Și ce-i cu asta? Individul conducea o mașină închiriată. Normal, doar părea străin. Sigur era străin, probabil de undeva de prin colonii, pentru că engleza lui suna cam ciudat. Dar să ne concentrăm la ce avem de făcut!

2.

Au trecut vreo două ore. Țipătul ăla mă pot gădila prin cap. Daniel observă că nu sunt chiar atent. Mergem pe jos prin centru, n-a găsit loc de parcare chiar lângă librărie – nici n-ar fi avut cum, că e ditamai zona pietonală – și îmi povestește despre ceilalți autori, despre masa de prânz – mâncăm cam mult – despre lansare... Ca întotdeauna, sună telefonul. Se oprește din vorbă, așteaptă să reacționez. Scot aparatul din buzunar privind ecranul. Mimi e maică-mea. Îl fac un gest cât mai explicit lui Daniel și răspund.

— Da, Mimi. Ce faci?

— Eu fac bine. Tu cum ești? Cum e Timișoara?

— Păi...

Și mă blochez pentru că nu știu ce să zic: „frumoasă”, „ca de obicei”, „e plăcut”... Din fericire, continuă tot ea:

— N-am mai fost pe acolo dinainte de Revoluție. De prin '85-'86. Pe vremea aia trăiau și Magda și Mitel.

— Ahaaa. Da. Aici e frumos, răspund neutru ca să nu mai lungesc discuția, fără să fiu nepoliticos. Călduț. Mergem să vedem cum e cu lansarea de diseară și dac-au ajuns...

Și-mi cade fisa. Mă opresc brusc. Daniel se întoarce și mă privește nedumerit.

— Auzi, Mimi? Amicii tăi n-aveau un papagal? Parcă...

— Ba da, și-l învățaseră să vorbească. Nu ții minte?

— Nu prea. Nu.

— Păi Mitel tot venea târziu și Daniela îl tot bombănea că lipsește prea mult... Așa că a învățat papagalul să-i zică „Mitică prostule”. Dar ce-ți veni cu papagalul?

— Păi, nu știu... Mi-am adus aminte aiurea. Cred că

am văzut un magazin care vinde papagali în mall. Cine era Daniela? Fata lor? Chiar nu mai țin minte.

— Ai uitat. Ai fost și tu la ei, când erați mici. Cred că e de-o vârstă cu tine sau poate cu vreun an, doi mai mare. Nu mai știu. După ce-au murit amândoi, la un an unul de altul, imediat după '89, Dana a plecat în străinătate. Nu mai știu nimic de ea.

— Ahaaa... Bine. Mai vorbim. Auzi, dar care era numele lor de familie? Ceva cu M parcă? Manu? Marcu?...

— Marcovici. Ce ți-a venit acum cu ei?

— Nu știu. Așa... Mă gândeam. Bine, Mimi, vă pup pe amândoi, vorbim mai târziu.

— Te pupăm. Să-ți meargă bine.

— Pup.

Și închid. Ai mei au peste optzeci de ani, au prins anii ceilalți. Aveau prieteni prin toată țara... Daniel mă privește nedumerit.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, nu știu, nu cred. Am auzit la mall un telefon c-o sonerie ciudată și mi s-au aprins niște beculțe. Nu contează, să mergem să vedem cum e cu lansarea și cărțile.

Știu că nu l-am convins, dar nu mai insistă. Scrie cărți polițiste și le scrie bine.

3.

Iar suntem la masă. Ne-am strâns mai mulți, cinci mai exact. Toți sunt autori locali. Restaurantul *La Maria* nu pare că e știut de turiști, la mese sunt familii cu copii, probabil localnici. E joi și sălile sunt aproape pline. Cu siguranță se

mănâncă bine. Mie nu mi-e prea foame, dar nu știu cum să mă scuz. Mă tot roade chestia cu familia Marcovici și papagalul lor. Oare „my wife” e chiar acea Daniela, nu de alta, dar altfel n-avea nici un sens să-și înregistreze papagalul drept sonerie. Papagal care, cu siguranță, nici el nu mai trăiește de multă vreme. N-am nicio îndoială că strigătul metalic „Mitică prostule!” aparține acelei păsări pe care și eu am auzit-o cândva. Cam sinistru.

Ce căuta telefonul la el? Unde e ea? Se plimbă prin Timișoara fără telefon? Mai are încă unul? Cine mai ține în zilele noastre mai multe aparate, când poți să ai două cartele într-un singur dispozitiv... Sau poate are un telefon special pentru România. Mintea mi-o ia razna...

Mă scuz de la masă și pretind că am o urgență, să dau un telefon. În general e un pretext pentru mers la toaletă, dar acum chiar vreau să dau un telefon.

Răspunde după al treilea apel.

— Da, stimabile. Nu dai un semn cu lunile. Ce s-a întâmplat?

— Am o mică neclaritate.

— Nu-mi place cum sună. Merită să-mi bat capul?

— Tu, nu. Dar poate ai pe cineva care poate să caute un pic pentru mine.

— Ce se petrece?

— Nu știu. Nimic, cred. Sunt în Timișoara... Poți să rogi pe cineva de aici să-mi zică ce s-a întâmplat cu o familie pe numele ei Marcovici? Magda și Dumitru Marcovici.

— Păi ce bănuiești că s-a întâmplat?

— Încă nimic. Doar că nu prea cred în coincidențe. Sau, cum ziceam, întâmplări.

— S-ar putea să fie mulți cu numele ăsta. E-un nume sârbesc. N-ai alte detalii?

— Nu prea. Am aflat doar că au murit la câțiva ani după revoluție. Unul după altul.

— Din ce cauze?

— N-am detalii. Știu doar, sau, mai exact, bănuiesc, erau ceva persoane importante, el pe la Politehnică, ea pe la teatru. Nu țin minte exact. Se amestecă niște amintiri.

— E mult prea vag.

— Te rog.

— Nu poți să-mi zici ce s-a întâmplat?

— Cred că e o prostie. Dau o bere.

— Nu mie. O s-o rog pe Anabella. Ea nu bea bere. Doar vin, roșu sec. Vrei să-ți zic și parfumul preferat?

Îl simt cum rânjește în telefon. Tipa o fi lângă el și se dă mare fante?

— Te întinzi!

Râde înfundat.

— Bine, șefu, mârâie zicându-mi ca pe vremuri, o să văd ce pot face. Ține telefonul aproape. Trimit pe WhatsApp

— Ok, merci. Pa.

Închide fără să mai răspundă. Domnul comisar-șef era cam nervos. O să-i treacă. Mă întorc la masă. Între timp au adus fripturile. Simt că nu mai pot să mănânc nimic. Pe ce naiba a zis că trimite? Nu contează...

4.

Fugisem din librărie, mai ales de lângă colegii autori. Tony trimisese un sms scurt și clar : *Email*. Evident că n-avusem de gând să-l citesc cu toți literații amatori și autorii de romane polițiste roind pe lângă mine. Așa că fugisem în jos

pe Lucian Blaga, nu prea departe, până la *Take Five*. Acum, cu un espresso negru într-o micuță ceșcuță albă, un croasant proaspăt împreună cu un net convenabil încerc să înțeleg ce mi-a trimis Tony. Emailul e scurt:

Auzi,

s-au întâmplat cam multe.

și ai niște articole și documente

majoritatea pe surse deschise

o adevărată tragedie, zice Anabella

vinul să fie Purcari, ai scăpat de parfum

totul atașat

altă dată să zici că nu ai whatsapp

pa

Atașamentele sunt mai multe: un word de dimensiuni mici, câteva pdf-uri destul de consistente. Un espresso cu un croasant proaspăt sunt insuficiente. Deschid word-ul și nu fac deloc rău. E un mesaj foarte clar, destul de concis de la Anabella.

Familia Marcovici Magda și Dumitriu

Domiciliu:

— *str. 20 decembrie 1989, fostă Săvinești, fostă Wilson, nr 17, ap 3, et 1, cartier Cetate (adresa neclară, neverificată),*

— *apartament naționalizat, cumpărat în 1994, vândut în 1997 (act vânzare atașat, nu am găsit alte acte);*

— *1 fiică Daniela, născută la 11 decembrie 1964, inginer mecanic (Politehnica TM), cetățean român, pașaport emis în 2015, rezident în Canada (din 1996), ultimul domiciliu cunoscut Cape Town, domeniu de activitate: producție, proiectare*

instalații eoliene. A avut o firmă în România, import export utilaje (detalii suplimentare consider irelevante, se pot obține la cerere, copie act constitutiv atașat)

— Magda Marcovici, n. 1939, București, scenograf Teatrul de stat din Timișoara, decedată 1996, diagnostic AVC acut (există detalii suplimentare la cerere, act deces atașat)

— Dumitru (Mitică) Marcovici, n. 1935, Timișoara, inginer mecanic, doctorat în mecanica fluidelor, șef de lucrări la Politehnica TM, decedat în 1995, accident auto, autor necunoscut (atașat 2 articole despre accident – s-a speculat că a fost călcat intenționat pe trecere pe Bulevardul Republicii – atașat 2 articole și certificatul de deces)

Observații: Nimeni nu pare să știe ce căuta Marcovici, ziua în amiaza mare, în august, în acel loc, aparent nimeni nu a văzut nimic. Un Mercedes 300D, model 1985, cu proprietarul la volan – Augustin Borzea, din Timișoara l-a lovit chiar pe trecere, dar semaforul era pe roșu pentru pietoni. Borzea anchetat, acuzat apoi eliberat. Fost maior de miliție, pensionar.

S-au vehiculat tot fel de povești legate de revoluție. Marcovici ar fi știut prea multe și unii ar fi încercat să-l reducă la tăcere. Povești cu studenți care au ieșit în stradă în decembrie, chemați de Marcovici și apoi au dispărut de parcă au intrat în pământ.

Magda a murit „de inimă rea” în mai puțin de un an.

Daniela, fiica avea deja o relație cu un străin – canadian se pare – a vândut tot și a plecat.

Atenție: Am dat numărul tău unei foste colege de academie – era un pic mai mare – Andrada Chiș. O tipă lungă și deșteaptă. Ai aici și numărul ei. Comunicați – vedeți care sună primul.

Cam atât. Fișiere atașate.

Pare o adevărată tragedie. Ușor stupidă. Ca în viață. Dacă mai pot ajuta cu ceva...

Răsuflu șuierând adânc abia după ce termin tot textul. Anabella reușește să amestece concizia polițienească într-un vârtej al vorbelor demn de un autor de romane *noir*. O adevărată tragedie. Și de ce naiba a apărut acel „Mitică prostule”?! Doar dacă Daniela e în oraș. Pentru ce? Pentru cine? Și de ce?

Rămân pe gânduri privind fix spre ceașca de cafea, acum goală. Și pentru că în toată viața mea de până acum am fost „salvat de clopoțel” telefonul îmi sună din nou. E clar că azi va fi o zi în care o să-mi înroșesc urechile.

Un număr necunoscut.

— Da?

— Buna ziua. Sunt Andrada Chiș. Domnul Munteanu?

— Eu.

— M-a rugat Anabella de la București să vă dau o mână de ajutor, deși povestea e a naibii de veche...

Nu comentez. Pentru unii și comunismul dement al lui Ceaușescu e ceva al „naibii de vechi” și aproape uitat. Doar la anu’ aniversăm – mai curând comemorăm – 30 de ani de la *loviluție*. Tac pentru că mă înec în amintiri.

— Mă auziți? Ne putem vedea acum. Am un pic de timp și putem sta de vorbă.

— Desigur. Unde?

— Vă aștept la *Symphony Cafe*, chiar lângă Operă. Sunteți departe?

— Nu, oarecum după colț, ajung imediat. Mulțumesc.